

“मीठे बच्चे- तिमी पवित्र नबनेसम्म फर्केर जान सक्दैनौ, त्यसैले बाबाको यादद्वारा आत्माको ब्याट्रीलाई चार्ज गर, स्वाभाविक (नेचुरल) पवित्र बन ।”

प्रश्न:- बाबा तिमी बच्चाहरूलाई घर जानुभन्दा पहिले कुन चाहिँ कुरा सिकाउनुहुन्छ ?

उत्तर:- प्यारा बच्चाहरू, घर जानुभन्दा पहिले जीवन छँदै मर्नु छ, त्यसैले बाबा तिमीहरूलाई पहिलेदेखि नै देहको भानबाट पर लिएर जाने अभ्यास गराउँदै हुनुहुन्छ अर्थात् मर्न सिकाउँदै हुनुहुन्छ । माथि जानु अर्थात् मर्नु । जाने र आउने ज्ञान अहिले तिमीहरूलाई मिलेको छ । तिमीहरू जान्दछौ- हामी आत्मा माथिबाट आएका हौं, यस शरीरद्वारा पार्ट बजाउन । हामी वास्तवमा वहाँका निवासी हौं, अब वहाँ नै फर्केर जानु छ ।

ओम् शान्ति । आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर्नमा कुनै तकलिफ छैन, अत्तालिनुपर्दैन । यसलाई भनिन्छ- सहज याद । पहिले-पहिले आफूलाई आत्मा नै सम्झनु छ । आत्माले नै शरीर धारण गरेर पार्ट बजाउँछ । संस्कार पनि सबै आत्मामा नै रहन्छ । आत्मा त स्वतन्त्र छ । बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर म बाबालाई याद गर । यो ज्ञान अहिले नै तिमीहरूलाई मिल्छ, फेरि मिल्दैन । तिमीहरूको यो शान्त भएर बस्ने कुरा दुनियाँले जान्दैन, यसलाई भनिन्छ स्वाभाविक शान्ति । हामी आत्मा माथिबाट आएका हौं, यस शरीरद्वारा पार्ट बजाउन । हामी आत्मा वास्तवमा वहाँका रहनेवाला हौं । यो बुद्धिमा ज्ञान छ । बाँकी यसमा हठयोगको कुनै कुरा छैन, बिलकुल सहज छ । अहिले हामी आत्माहरूलाई घर जानु छ तर पवित्र नबनी जान सकिँदैन । पवित्र हुनका लागि परमात्मा बाबालाई याद गर्नु छ । याद गर्दा-गर्दै पाप मेटिनेछ । तकलिफको त कुनै कुरै छैन । तिमी पैदल हिँड्न जान्छौ भने बाबाको यादमा जाऊ । अहिले नै यादबाट पवित्र बन्न सक्छौ । वहाँ त हुन्छ नै पवित्र दुनियाँ । वहाँ त्यस पवित्र दुनियाँमा यस ज्ञानको कुनै आवश्यकता रहँदैन किनकि वहाँ कुनै विकर्म हुँदैन । यहाँ यादद्वारा विकर्म विनाश गर्नु छ । वहाँ त तिमी स्वाभाविक रूपमा हिँड्छौ, जसरी यहाँ हिँड्छौ । फेरि थोरै-थोरै तल उत्रन्छौ । यस्तो होइन कि वहाँ पनि तिमीले यो अभ्यास गर्नुपर्छ । ब्याट्री अब चार्ज गर्नु छ फेरि बिस्तारै-बिस्तारै ब्याट्री डिस-चार्ज हुनु नै छ । ब्याट्री चार्ज हुने ज्ञान अहिले एकै पटक तिमीहरूलाई मिल्छ । सतोप्रधानबाट तमोप्रधान बन्नमा तिमीहरूलाई कति समय लाग्छ ! शुरुदेखि लिएर थोरै-थोरै ब्याट्री कम हुँदै जान्छ । मूलवतनमा त छनू नै आत्माहरू । शरीर त हुँदैन । त्यसैले स्वाभाविक उत्रने अर्थात् ब्याट्री कम हुने कुरै हुँदैन । मोटर जब चल्छ तब ब्याट्री कम हुँदै जान्छ । मोटर खडा छ भने ब्याट्री कहाँ चालू हुन्छ र ! मोटर जब चल्छ तब ब्याट्री चालू हुन्छ । हुन त मोटरमा ब्याट्री चार्ज भइरहन्छ तर तिमीहरूको एकै पटक अहिले चार्ज हुन्छ । तिमी जब यहाँ शरीरद्वारा कर्म गर्छौ फेरि कहाँ ब्याट्री कम हुँदै जान्छ र ! पहिले त सम्झनु छ- उहाँ हुनुहुन्छ सुप्रिम फादर, जसलाई सबै आत्माहरूले याद गर्छन् । हे भगवान् भन्छन्, उहाँ बाबा हुनुहुन्छ, हामी बच्चाहरू हौं । यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ- ब्याट्री कसरी चार्ज गर्ने । घुम्दा फिर्दा पनि बाबालाई याद गर्नु भन्ने सतोप्रधान बन्दछौ । कुनै पनि कुरा बुझ्ने भन्ने सोध्न सक्छौ । छ बिलकुल सहज । ५ हजार वर्षपछि हाम्रो ब्याट्री डिस्चार्ज हुन्छ । बाबा आएर सबैको ब्याट्री चार्ज गरिदिनुहुन्छ । विनाशको समयमा सबैले ईश्वरलाई याद गर्छन् । मानौं बाढी आयो भने पनि जो भक्त छनू उनीहरूले भगवान्लाई याद गर्नेछन् तर त्यस समयमा भगवान् याद आउन सक्दैन । मित्र-सम्बन्धी, धन-दौलत नै याद आइहाल्छ । भन्न त ‘हे भगवान्’ भन्छन् तर त्यो पनि भन्न मात्र । भगवान् बाबा हुनुहुन्छ, हामी उहाँका सन्तान हौं, यो त जान्दै-जान्दैनन् । उनलाई सर्वव्यापीको उल्टो ज्ञान मिल्छ । बाबा आएर सुल्टो ज्ञान दिनुहुन्छ । भक्तिको विभाग (डिपार्टमेन्ट) नै अलग छ । भक्तिमा ठक्कर खानुपर्ने हुन्छ । ब्रह्माको रात नै ब्राह्मणहरूको रात हुन्छ । ब्रह्माको दिन नै ब्राह्मणहरूको दिन हुन्छ । यस्तो भन्दैनन्- शूद्रहरूको दिन, शूद्रहरूको रात । यो रहस्य बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ । यो हो बेहदको रात वा दिन । अहिले तिमी दिनमा जान्छौ, रात पूरा हुन्छ । यी शब्दहरू शास्त्रमा छन् । ब्रह्माको दिन, ब्रह्माको रात भन्छन् तर केही जान्दैनन् । तिमीहरूको बुद्धि अब बेहदमा गएको छ । हुन त देवताहरूलाई पनि भन्न सक्छन्- विष्णुको दिन, विष्णुको रात किनकि विष्णु र ब्रह्माको सम्बन्ध पनि सम्झाइन्छ । त्रिमूर्तिको कर्तव्य के हो- अरू त कसैले बुझ्न सक्दैन । उनीहरूले त भगवान्लाई नै कच्छ-मच्छमा वा जन्म-मरणको चक्रमा लिएर गएका छन् । राधा-कृष्ण आदि पनि मनुष्य हुन्, तर दैवी गुणवाला । अहिले तिमीहरूलाई यस्तो बन्नु छ । अर्को जन्ममा देवता बन्दछौ । ८४ जन्मको जो हिसाब-किताब थियो त्यो अब पूरा भयो । फेरि दोहोरिनेछ । अब तिमीहरूलाई यो शिक्षा मिलिरहेको छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- मीठा-प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा निश्चय गर । भन्छन् पनि- हामी पार्टधारी हौं । तर हामी आत्माहरू माथिबाट कसरी आउँछौं यो जान्दैनन् । आफूलाई देहधारी नै सम्भन्छन् । हामी आत्मा माथिबाट आउँछौं फेरि कहिले जानेछौं ? माथि जानु भनेको मर्नु, शरीर छोड्नु हो । मर्न कसले चाहन्छ ? यहाँ त बाबाले भन्नुभएको छ- तिमी यस शरीरलाई भुल्दै जाऊ । जीवन छँदै मर्न तिमीहरूलाई सिकाउनुहुन्छ, जो अरू कसैले सिकाउन सक्दैन । तिमीहरू आएका छौ नै आफ्नो घर जानका लागि । घर कसरी जानु छ- यो ज्ञान अहिले नै मिल्छ । तिमीहरूको यस मृत्युलोकको यो अन्तिम जन्म हो । अमरलोक सत्ययुगलाई भनिन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- हामी छिटो-छिटो जाऊं । पहिले-पहिले त घर मुक्तिधाममा जानुपर्छ । यो शरीररूपी कपडा यहाँ नै छोड्नु छ फेरि आत्मा जानेछ घर । जसरी हदको नाटकका पात्रहरू हुन्छन्, नाटक पूरा भएपछि कपडा वहाँ नै छोडेर घरको कपडा लगाएर घर जान्छन् । तिमीहरूलाई पनि अब यो चोला छोडेर जानु छ । सत्ययुगमा त थोरै देवताहरू हुन्छन् । यहाँ त कति मनुष्य अनगिन्ती छन् । वहाँ त हुनेछ नै एक आदि सनातन देवी-देवता धर्म । अहिले त आफूलाई हिन्दू भनिदिन्छन् । आफ्नो श्रेष्ठ धर्म-कर्मलाई भुलेर गएका छन् त्यसैले दुःखी भएका छन् । सत्ययुगमा तिमीहरूको श्रेष्ठ कर्म, धर्म थियो । अहिले कलियुगमा धर्म भ्रष्ट छ । बुद्धिमा आउँछ- हामी कसरी गिरेका हौं ? अहिले तिमीले बेहदका बाबाको परिचय दिन्छौ । बेहदका बाबाले नै आएर नयाँ दुनियाँ स्वर्ग रचनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ- मनमनाभव । यो गीताको नै अक्षर हो । सहज राजयोगको ज्ञानको नाम राखिइन्छ- गीता । यो तिमीहरूको पाठशाला हो । बच्चाहरू आएर पढ्छन् भने भन्नेछन्- हाम्रा बाबाको पाठशाला हो । जस्तै कुनै बच्चाका पिता प्रिन्सिपल छन् भने भन्छन् म मेरो बाबाको कलेजमा पढ्दछु । उनकी आमा पनि प्रिन्सिपल छन् भने भन्नेछ- मेरा आमा-बाबा दुवै प्रिन्सिपल हुनुहुन्छ । दुवैले पढाउनुहुन्छ । मेरा आमा-बाबाको कलेज हो । तिमी भन्दछौ- हाम्रो मम्मा बाबाको पाठशाला हो । दुवैले नै पढाउनुहुन्छ । दुवैले यो रूहानी कलेज वा युनिवर्सिटी खोल्नुभएको छ । दुवैले एकसाथ पढाउनुहुन्छ । ब्रह्माले एडाप्ट गरेका हुन् नि । यो धेरै गोपनीय ज्ञानको कुरा हो । बाबा कुनै नयाँ कुरा सम्झाउनुहुन्छ । यो त कल्प पहिले पनि सम्झाइएको थियो । हो, यति ज्ञान छ जो दिन-प्रतिदिन गुप्त्य हुँदै जान्छ । हेर अहिले तिमी आत्माहरूलाई कसरी ज्ञान मिल्छ । यति सानो आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ । त्यो कहिल्यै विनाश हुँदैन । आत्मा अविनाशी छ त्यसैले त्यसमा पार्ट पनि अविनाशी छ । आत्माले कानद्वारा सुन्यो । शरीर छ त्यसैले पार्ट छ । शरीरबाट आत्मा अलग भएर गएपछि जवाफ मिल्दैन । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, तिमीलाई फर्केर घर जानु छ । यो पुरुषोत्तम युग जब आउँछ तब नै फर्केर जानुपर्ने हुन्छ, यसमा पवित्रता नै मुख्य चाहिन्छ । शान्तिधाममा त पवित्र आत्माहरू नै रहन्छन् । शान्तिधाम र सुखधाम दुवै नै पवित्र धाम हुन् । वहाँ शरीर हुँदैन । आत्मा पवित्र हुन्छ, वहाँ ब्याट्री डिस्चार्ज हुँदैन । यहाँ शरीर धारण गरेपछि मोटर चल्छ । मोटर खडा छ भने पेट्रोल कम कहाँ हुन्छ र ! अहिले तिमीहरू आत्माको ज्योति धेरै कम भएको छ । एकदम निभिहाल्दैन । जब कोही मर्छ भने दियो जलाउँछन् । फेरि ननिभोस् भनेर सम्हाल गर्छन् । आत्माको ज्योति कहिल्यै निभ्दैन, त्यो त अविनाशी छ । यी सबै कुरा बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । बाबा जान्नुहुन्छ- यी सबै बच्चाहरू हुन्, यी सबै काम चितामा जलेर भस्म भएका छन् । फेरि यिनीहरूलाई जगाउँछु । बिलकुलै तमोप्रधान मुर्दा बनेका छन् । बाबालाई जान्दै जान्दैनन् । मनुष्य कुनै कामका रहेनन् । मानिसको माटो कुनै कामको रहँदैन । यस्तो होइन ठूला मानिसको माटो कुनै कामको हुन्छ, गरिबको हुँदैन । जोसुकै भए पनि माटो त माटोमै मिल्छ । कसैले जलाउँछन्, कसैले चिहानमा बन्द गर्छन्, फारसीहरूले कुआमा राखिदिन्छन् अनि पन्छीले मासु खान्छन् । हड्डीहरू गएर तल रहन्छन् । ती फेरि पनि काममा आउँछन् । दुनियाँमा धेरै मनुष्य मर्छन् । अहिले तिमीहरूले त आफैं शरीर छोड्नु छ । तिमी यहाँ आएका हौ नै शरीर छोडेर फर्केर घर जान अर्थात् मर्न । तिमी खुशीसँग जान्छौ- हामी जीवनमुक्तिमा जानेछौं ।

जसले जुन पार्ट बजाएको छ, अन्त्यसम्म त्यही बजाउनेछ । बाबा पुरुषार्थ गराइरहनुहुन्छ, साक्षी भएर हेर्दै रहनुहुन्छ । यो त बुझ्नुपर्ने कुरा हो, यसमा डराउने कुनै कुरा छैन । हामी स्वर्गमा जानका लागि स्वयं नै पुरुषार्थ गरेर शरीर छोडिदिन्छौं । बाबालाई नै याद गरिरह्यौं भने अन्त्य मति सो गति हुनेछ, यसमा मेहनत छ । सबै पढाइमा मेहनत छ । भगवान्ले आएर पढाउनुपर्छ । अवश्य पढाइ महान् हुनुपर्छ, यसमा दैवीगुण पनि चाहिन्छ । यस्ता लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ नि । यी सत्ययुगमा थिए । अब फेरि तिमी सत्ययुगी देवता बन्न आएका छौ । लक्ष्य उद्देश्य कति सहज छ । त्रिमूर्तिमा स्पष्ट छ । यी ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको चित्र नहुने हो भने हामी कसरी सम्झाउन सक्थ्यौं । ब्रह्मा नै विष्णु, विष्णु

नै ब्रह्मा । ब्रह्माका ८ भुजा, १०० भुजा देखाएका छन् किनकि ब्रह्माका कति धेरै बच्चाहरू हुन्छन् । त्यसैले उनीहरूले फेरि त्यो चित्र बनाइदिएका छन् । बाँकी मनुष्य कोही यति भुजावाला कहाँ हुन्छन् र ? रावणको १० शिरको पनि अर्थ छ, यस्ता मनुष्य हुँदैनन् । यो बाबा नै बसेर सम्भाउनुहुन्छ, मनुष्यले त केही पनि जान्दैनन् । यो पनि खेल हो, यो कसैलाई थाहा छैन— यो कहिलेदेखि शुरू भएको हो ? परम्परा भनिदिन्छन् । अरे, त्यो पनि कहिलेदेखि ? त्यसैले मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई बाबा पढाउनुहुन्छ, उहाँ शिक्षक पनि हुनुहुन्छ भने गुरु पनि हुनुहुन्छ । त्यसैले बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ ।

यो संग्रहालय (म्युजियम) आदि कसको निर्देशनमा खोल्छन् ? यहाँ छन् नै माता, पिता र बच्चाहरू । धेरै बच्चाहरू छन् । श्रीमतअनुसार खोलिरहन्छन् । मानिसहरू भन्छन्— तिमीहरू भगवानुवाच भन्छौ भने रथद्वारा हामीलाई साक्षात्कार गराऊ । अरे, तपाईंले आत्माको साक्षात्कार गर्नुभएको छ ? यति सानो बिन्दुको साक्षात्कार तपाईं कसरी गर्न सक्नुहुन्छ ! आवश्यकता नै छैन । यो त आत्माले जान्नुपर्ने हुन्छ । आत्मा भृकुटीको बीचमा रहन्छ, जसको आधारमा नै यति ठूलो शरीर चल्छ । अहिले तिमीहरूको पासमा न लाइटको, न रत्न जडित ताज छ । दुवै ताज लिनका लागि फेरि तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । कल्प-कल्प तिमीले बाबाबाट वर्सा लिन्छौ । बाबा सोध्नुहुन्छ— पछि गएर कहिले मिल्छौ ? तब भन्छन्— हो बाबा, कल्प-कल्प मिल्दै आएका छौ । किन ? यी लक्ष्मी-नारायण बन्नका लागि । यी सबैले एउटै कुरा बोल्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— ठीक छ, शुभ बोल बोल्छौ, अब पुरुषार्थ गर । सबै त नरबाट नारायण बन्दैनन्, प्रजा पनि त चाहिन्छन् । कथा पनि हुन्छ सत्यनारायणको । उनीहरूले कथा सुनाउँछन्, तर बुद्धिमा केही पनि आउँदैन । तिमी बच्चाहरू सम्भन्छौ— त्यो हो शान्तिधाम, निराकारी दुनियाँ । फेरि वहाँबाट सुखधाम जानेछौ । सुखधाममा लिएर जानेवाला एकै बाबा हुनुहुन्छ । तिमीहरूले जसलाई सम्भाउँछौ, उनीहरूलाई भन— अब फर्केर घर जानेछौ । आत्मालाई आफ्नो घर त अशरीरी बाबाले नै लिएर जानुहुनेछ । अहिले बाबा आउनुभएको छ, उहाँलाई जान्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— म जुन तनमा आएको छु, उनलाई पनि जान्दैनन् । रथ पनि त छ नि । हरेक रथमा आत्माले प्रवेश गर्दछ । सबैको आत्मा भृकुटीको बीचमा रहन्छ । बाबा आएर भृकुटीको बीचमा बस्नुहुन्छ । सम्भाउन त धेरै सहज सम्भाउनुहुन्छ । पतित-पावन त एकै बाबा हुनुहुन्छ, बाबाका सबै बच्चाहरू एकसमान छन् । त्यसमा हर एकको आ-आफ्नो पार्ट छ, यसमा कसैले विघ्न पार्न सक्दैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस शरीररूपी कपडाबाट ममत्व निकालेर जीवन छँदै मर्नु छ अर्थात् आफ्नो सबै पुरानो हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु छ ।
- २) डबल ताजधारी बन्नको लागि पढ्ने मेहनत गर्नु छ । दैवी गुण धारण गर्नु छ । जस्तो लक्ष्य छ, शुभ बोल छ, त्यस्तै पुरुषार्थ गर्नु छ ।

वरदानः— दृढताको शक्तिद्वारा सफलता प्राप्त गर्नेवाला त्रिकालदर्शी आसनधारी भव

दृढताको शक्ति श्रेष्ठ शक्ति हो जसले अलबेलापनको शक्तिलाई सहजै परिवर्तन गरिदिन्छ । बापदादाको वरदान छ— जहाँ दृढता छ त्यहाँ सफलता अवश्य हुन्छ । केवल जस्तो समय, त्यस्तै विधिद्वारा सिद्धिस्वरूप बन । कुनै पनि कर्म गर्नुभन्दा पहिले त्यसको आदि-मध्य-अन्त्यलाई सोचेर, बुझेर कार्य गर अनि गराऊ अर्थात् त्रिकालदर्शी आसनधारी बन त्यसपछि अलबेलापन समाप्त हुनेछ । संकल्परूपी बीज शक्तिशाली दृढता सम्पन्न भयो भने वाणी र कर्ममा सहज सफलता अवश्य हुन्छ ।

स्लोगनः— सदा सन्तुष्ट रहेर सबैलाई सन्तुष्ट गर्नेवाला नै सन्तुष्टमणि हो ।